

lappmarksbefolkningen derigenom göras likställd i kommunalt och statsmedborgerligt hänseende med rikets öfriga innevånare, samt då detta icke utan bevillningstaxerings införande i lappmarkerna lärer låta sig göra, jemväl låta verkställa den i sådant afseende erforderliga utredning; äfvensom att Eders Kongl. Maj:t derefter måtte till Riksdagen göra den nådiga framställning, hvartill omständigheterna för ernående af ofvanberörda ändamål kunna föranleda.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 30 April 1872.

N:o 44.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 30 April 1872.
— — — — — Andra Kammaren den 30 — —

*Riksdagens Underdåniga Skrifvelse om upphäfvande af den för
beväringsskyldige medgifna legnings- och friköpningsrätt.*

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 22.)

S. A. K.

Enligt Riksdagens åsigt måste bevarandet af rikets sjelfständighet i hufvudsaklig mån hvila på beväringssjurrättningen och dess utbildande, och det är fördenskull af synnerlig vikt, att denna allas värnepligt med fosterländsk hängifvenhet omfattas af hela folket. Men för att detta skall kunna ske, måste den vara grundad på en jemlikhet, som fordrar, att en-hvar personligen fullgör sin skyldighet i detta afseende. Det synes nemligen klart, att i den mån värnepligten till förmån hufvudsakligen för de mera bemedlade klasserna förvandlas till en gärd i penningar, i samma

mån hvalfvas krigstjenstens faror och mödor förnämligast på de fattigare klasserna.

Borttagandet af den i gällande lag beväringsskyldige medgifna rättighet till friköp och lega är derjemte egnadt att undanrödjja en väsendtlig svårighet vid uppgörandet af en mobiliseringsplan; och ej heller torde böra lemnas utan all uppmärksamhet den verkliga skada, som tillskyndas armén derigenom, att nationens mera bildade beståndsdelar få tillfälle att undandraga sig krigstjensten, enär sålunda för försvarsväsendet gå förlorade icke blott mycken andlig kraft samt tillgång på befälsämnen, utan äfven den yrkesskicklighet i hvarjehanda stycken, hvaraf försvarsväsendet är i behof, men som mången gång just sätter den beväringsskyldige i tillfälle att med penningar lösa sig fri från värnepligtens personliga fullgörande.

I betraktande häraf har Riksdagen för sin del beslutat en författning så lydande:

»Allt hvad Kongl. kungörelsen angående allmänna beväringen den 13 November 1860 innehåller i fråga om rättighet för beväringsskyldig att vid uppbåd till vapentjenst sätta i sitt ställe annan duglig karl och att i fredstid vinna befrielse från vapenöfning emot erläggande af viss afgift i penningar, så ock hvad 4 § i samma kungörelse stadgar derom, att den, som af särskilda eller ömmande omständigheter eller för att kunna till främmande land utflytta befrias från beväringsskyldigheten, skall i fredstid erlägga afgift för vapenöfningsfrihet och i krigstid för sig ställa legokarl, varder härigenom till all kraft och verkan upphäfdt.»

Med anmälan härom får Riksdagen i underdånighet anhålla, att Eders Kongl. Maj:t, derest nämnda beslut vinner Eders Kongl. Maj:ts nådiga bifall, täcktes i öfverensstämmelse dermed vidtaga de förändringar i Kongl. Förordningarne den 9 Februari 1861, angående allmänna beväringens mönstringar och öfningsmöten, och den 4 Februari 1862 angående beväringseliter, som till följd af samma beslut blifva erforderliga.

Riksdagen framhårdar etc.

Stockholm den 30 April 1872.
